

Németh László, a görög

A görög irodalomban önmagamat fedeztem fel.

Két olyan ember nevét említtem itt, akit mindannyian ismerünk, s ezért tudjuk, hogy magyarok voltak s itt éltek, de mégis mintha görögnek születtek volna. Az egyik Kodály Zoltán, a másik Németh László. Hogy ez mennyire igaz, arról szólnak ezek a képek és idézetek, vagy másként szólva: a fenti állítás igazát próbálják elhithetni. S azt is tudom, hogy az „játék”. Németh Lászlóval szólva: „sajnos a történelmi analógiák éppoly semmitmondók, mint amilyen édes játszani velük. De hát egy öreg görög tanár mit csináljon, velük próbálja megfejteni a jövőt, amelyet már úgyszemint ér meg.”

Mészér Zoltán

A görög nép kelet kolosszusaihoz, Rómához vagy a germán-kereszténységhez képest parány, mégis teljesebb életet élt, mint akármelyikünk. Nincs még egy nép, amely ilyen kis emberkészlettel, ilyen változatosan bontotta volna ki korszakait... Vannak népek, amelyek gyorsan burjánognak – terjedelemben; a görög gyorsan burjánzik változatokban.

*Nincs nép, amelynek
a történelme tisztább
témavezetésű volna,
mint a görögöké.*

*A görögöktől nem lehet
tanulni, a görögöktől
kedvet lehet kapni a já-
tékra, nem a hagyomány-
átvételre, hanem a ha-
gyomány-teremtésre.*

A görög szobrásznép volt, a test kívülről figyelt tárgy a számára, melynek szemléletében szívesen merült el. A görög a változatok népe volt s mindenben a különvaló dolgot nézte és becsülte...

A bürökpohárra készülő Szokratész említi, hogy némelyek szerint a lélek olyan viszonyban van a testtel, mint a lant hangja magával a lanttal: belőle él és vele pusztul. Szokratész azonban csak azért hozza fel ezt a hasonlatot, hogy mint felületest azonnal elvesse.